

Magni Magistri Equitū Rodien: et Militentū

Franciscus a Dietrichstein presb. Card:
S. Sylvestris (Episc. Olmuc:

Frater Fabritius Carettus Magnus Rho:
diensium Equitum Magister

Frater Franciscus Villadam Gallus
ultimus Mag. Magister Equitū Rhodiē

Frater Joannes Valeta Gallus Magnus
Magister Equitum Melitensium

PATRIARCHE AQVILEGIENSIS etc

Frater Vgo de Verdala Magnus
Magister Equitum Melitensium

Jacobus Grimanus Patriarcha
Aquilensis

XCVII. HIEROGRAPHIA.

Inopem me copia. venusta hercle sententia, animi sui liberalitatem explicat Mystra. si tamen explicat. Ita pænè prodigus est, profusus inquam vitii enim illud est, opum suarum. quemadmodum fraude accipi: non enim salutavi internuncium Cæsaris & Pontificis. imò referunt mihi, hoc ipso momento, quo præ manibus erat Hierographia, duo viri nobiles & litterati. Magna magnitudo animi, ferentis & contemnētis divitias. Nam quibus has fortuna dat, nisi altè radices egerit, mentem adimit. Multi sunt, qui opulētia ferociunt: multi qui lasciviunt: multi qui profundunt, multi qui abdunt, & quibus eruerunt, reddant visceribus telluris. Quotusquisque rectè utitur? Irritamenta malorum, & instrumenta, bona fortunæ sunt. Nec admirabor in Didrestenio domi illustri: foris claro: duobus citra invidiam, terræ Monarchis probato: florenti ætate & honoribus, dignam quidem tanto animo liberalitatem, sed raram virtutem? Pomum exhibet, quæ frugum granis rumpitur? Et ipse non sua tantùm descerpi finit; verùm etiam se discerpi pænè. Tam est, non munificus modò; sed & officiosius? Reip. causâ, quot sustinet labores? Benè promerendi studio, omnium animos occupat. Et hæc species benignitatis est, longè speciosior: & magis probata Cicero- ni; quàm quæ exarca promitur. Nam hæc præripi à fortuna, quæ dedit, potest. ut quæritur D. Ioan. Chrysostomus (in ordinem enim redactus est) Nec enim appetiverat suo commodo lautio- rem fortunam; ac ut alios incommodis suis levaret. Illa, qua magis uteris, eò magis frue- ris. Nam Virtus, hoc habet peculiare natura; ut non teratur sed illustretur usu.

I. HIEROGRAPHIA MAGIST. ORDINIS, RHOD. ET MELITENSIVM.

 IGNUM de columna ex cruce, licet non albere videatur, ostendit esse Ordinis, quem fortissimorum militum, Balduinus de Burgo instituit, Rex Hierosolymitanorum. Duces Stratition sive Magistros militiæ secutus & æmulatus Carettus, collabantes res, quantum humanis viribus potuit, voluit instaurare. sin minus, relinquit servare. Quem animum, quas sollicitudines, quod institutum, Canis biceps latrat. Est enim canis privigil ædium custos. Ac ne videretur posse aut velle obdormiscere: canibus enim sopitis, anseres defendere capitolium: bicipitem canem finxit. Sed & unum caput satis non erat, Barbaris terra marique incumbentibus. Ita ergò animatus ad tuendam stationem, frangebatur subinde, & animo subsidebat, inclementiam Divûm, & Barbarorum vires increbescere animadvertens. ut non cæcis omninò, ventus contrà spirans, & Draco marinus pænè excensionem faciens, manifestè demonstrant. Nec enim quærò an ea forma Draco sit. Alberto Magno potius concedo, quæ ex Aristotele & Plinio, sumit & variat. imò ad testaciorem immanitatem Barbarorum, indulgeo exaggeranti horrorem penicillo, semper cum calamo Poëtarum, libero. Hæc igitur certò videns, sine dubio, inquit Magister, & non absque gemitu inquit, a-

Etum de nobis est, Socii. ni antiqua pietate Deum leniamus, & veteri disciplina intendamus rem militarem. falsus utinam vates, sed potestas omnīs, ut hic gladius, in rota, id est discrimine versatur.

II. HIEROGRAPHIA.

Nihil clarius Sole: nihil facilius Symbolo. Nemo Mystæ negaverit, Solem ubique sui similem. Quid igitur & dicit & scalpit? de quo, mortalium nemo, quæstionem movet? Ultimus hic Rhodum imperio obtinuit. ut conjectura assequar, dixisse & sculpsisse, ad confirmationem levium, abjectorumque animorum. Cingimur obsidione: tentamur cuniculis: oppugnamur machinis. Dira & dura est rerum & hominum facies. Quid tum Socii? Non primum jamcum hoste tatro & barbaro manus conferimus. Si non antè angustiores nostræ res; eò clarior erit victoria. Quò magis à Christianis deserti, quorum mutua odia, amarunt, & armarunt, eò propitium magis, imò præsentem, credere debemus nobis Christum: cujus nutu, tellus & cœlum reguntur: cujus arbitrio regna instituuntur & servantur: cujus postremò voluntate certa, non temeraria fortuna, bellum & pax juxta administrantur. Quid Turcarum ululatu, non tam hostium nostrorum, quam Christi ipsius, consternamur? semper Christus & ubique sui similis est. Nec ita Soli constans est lumen, ut stabilis, eadem, perennis Christo, rerum omnium, potestas. Excutiamus, veluti veterum, pavorem istum indignum viris: & benè Christo juvante, vi vim repellamus. in causâ meliori, & Deo æquiori. Hæc & plura infelicem magis, quam ignavum ducem, dixisse putatote. Et verè quidem dixit. Nam Deo magis etiam potentia sua constat, quam Soli Lux. Sed peccata nostra, Deum à nobis abalienavit. Et certè justius in nos, quam hostes animadvertit, si & nos gravius succensimus nostris, quam alienis. quando nostri, non nostra faciunt, & nos benè de se meritos, scelerate produnt, aut ingrati lædunt: Nihil hæc ad Hierographiam, sed plurimum ad salutem Animæ & Reip. Nam de peccatis dolor, animum erigit, animam humiliat.

III. HIEROGRAPHIA.

Jactati falo Rhodii, & solo extorres, Melitam habere tandem jussi sunt ab Imp. Carolo V. Austrio. Nam ut littora proxima Italiæ, erant Italiæ; ita & Melita cui propinqua Sicilia. in cujus imperium & totius dominatus, avo materno successerat. Hæc autem Melita est in cujus specula signum Rhodium cernimus. adversus Piratas, ut alibi & olim & nunc turres erectæ: vel ab advenis, statim, ut omnium rerum quoddam principium est, condita. In quam intuens magister Ordinis, & Rhodum animo nequidquam proponens, dum alii fundamenta jaciunt, alii materiam convehunt. & in agro sterili, non aureo illo, reliquam spem fortunarum collocant. Nisi Dominus, inquit, ædificaverit domum; frustra laborant, qui ædificant eam. Desperantis quidem vox non est, quod à vera pietate alienum est; sed spem in solo Deo, non isto solo collocantis. Nec ipsum aut successores spes fefellit. Hactenus enim societatem, Deus tuetur: & insulam ex arcta obsidione eripuit Cipro post amissa, & cum Guleta Regno Tunetano.

IV. HIE-

IV. HIEROGRAPHIA.

Videtur hic, illius sententiam excepisse. Quid enim est exorbita excedere, aliud? quam de via decedere? Vagari? incerto ferri loco? Orbita certe est, vestigium, ut ita loquar rota? Via autem regia, quæ inter duas orbitas. Cum igitur dicit Gallice, Non excedens ex orbita; supplendum est, ut hiulca ferè sunt symbola, tuebor etiam in sterili hac insula, societatem à Deo constitutam, & fidei meæ creditam. Hoc verò eum velle, Rota vel stridens in orbita sua loquitur. Multùm enim refert, quavis in re sive publica, sive privata. tueri locum atque stationem: nec sua deserere, aut aliena invadere. Quemadmodùm sanè testudo domi suæ est tuta simul ac exerit caput, oportuna redditur pedibus; ita oportuni injuriis hostium sunt, qui ex munimentis insolenter excedunt. ut militaris prudentiæ, virum, non tantùm in rebus bellicis sequendum, verùm & aliis imitandum: & à præclara sententia laudandum existimem. Non me latet, aliam esse sententiam militis, ætate incauti & ingenio fervidi. Sed tuta magis, quàm speciosa cepto, horrenda, exitu, aut exitio potius, viri cordati amplexantur.

I. HIEROGRAPHIA PATRIARCHARVM.

Alvaries cum tibia, aut quo esse humano satis nota est. In hæc enim abiit, ista corporis nostri species. Licet robore & specie pollens. O nos miseros? Atq; hæc animo Mysta anticipans, Mors, inquit, omnia æquat. Quid vulgata vulgat? aut animo anticipat molestiam? Quod Christianæ, quin & humanæ philosophiæ sit, de morte meditatio. Natura enim reliqua & à viris bonis ignorari, & sciri ab improbis potest. imò scita sapius mentem inflat vana opinione, quàm ignorata depravet. Nec natura nosci potest, Morte incognita. Hinc averi à consideratione Mortis, Naturæ dant, quæ Deo debent. De Morte cogitatio, mentem sublevat, ad Parentem Naturæ. Qui enim videt hanc naturam esse mortalem, cui conditam & natam Naturam Stoici viderunt; in naturam, imò in sui, quæ difficillior est, cognitionem veniunt: & ad venerationem Dei accedunt, qui Mundum hac forma finxit & distinxit. Hæc igitur in causa sunt, quod Mortalibus sub oculos Mysta, informem formam Mortis sub aspectum adducat. Rei nota digna, sententiam dignam observatione accumulatur. Mors omnia æquat. Comicus apud Græcos minus verecundè, ad secessum mittebat, qui de se ipsi sentirent arrogantius. Et hæc risum movent in theatro, inconditæ multitudini: qui qua movetur levitate, eadem subsidit. Mortis recordatio non risum concitat, sed, qui salubrior est, animo horrorem incutit: aut non vagam & vanam consolationem affert. Nam piis spes est melioris vitæ: non extremè perditis, vitæ causa in melius mutandæ. Quid enim super ceteros efferam caput, si dies appropinquat, instat, adest, quæ summos imis æquet? aut non feram, quæ conditionis humanæ sunt, si mors ut finis hujus vitæ, est ita principium æternæ? Itapro Symbolo & Hieroglypto, quod vulgatum & vulgare est quidem, sed non eâ vile aut contentum, paucis dictum sit.

H ij

II. HIE-

78
Daniel Barbarus Patriarcha Agulegiensis.   *Jacobus Gallus Patriarcha Hierosolymit. Qui fuit Urbanus Papa. IIII.*

Angelus Corarius Patriarcha Constantino-politanus qui fuit Gregorius Papa XII.   *Fr. Petrus Philareti Patriarcha Gradensis qui fuit Alexander Papa V.*

II. HIEROGRAPHIA.

Holocausta celicus flammam concepisse, ita certum est, ut flamma divinos sortita honores sit, apud, non Barbaros tantum Persas & alios; verum etiam his multo juniores Romanos, & Argivos. Ignem omnes perpetuum sive τὸ πῦρ τὸ ἄσβεστον, ut Pollus in Prytaneo Atheniensium vocat, alebant & colebant. Nec enim in aliud Vestam, ut inquit Ovidius, quam Vivam intellige flammam. Hanc extinguere, religio erat: quae in curiam custodis capite damnaret alicubi. Non probo à Deo, qui victimas caelesti igne tetigerat, ablatum: aut huc translatum honorem; sed tactum de caelo sacrificium ostendo, indelebili memoria. Nam & hic focus videtur esse celicus, aut accensus, aut restitutus. Bene est. Hieroglyphon ex fumo erutum est. Adaptemus solum: volentes. In voce nulla difficultas. volentes enim divinitus coruscant. Quod in tenebris versamur, in caligine haeremus, in vitiis denique, quae animae tenebrae sunt, volutamur, suis in morem, in volutabro; nostrae socordiae, amentiae, malignitatis est. Cum nusquam, nunquam desit fax Animae, Lumen Dei. Ergo si volumus non solum felices in hac vita; verum etiam in perenni, terque quaterque beati esse possumus. Nostra culpa, nostra miseria est. semper Deo, si volumus poenitere. Nam ut stella semper micat, etiamsi visum media intercipient; ita Dei gratia semper lucet. etiamsi peccata, lucem non adimittant. Ruscellus trahit longius: & lucernae instar adhuc fumantis, & à lucerna ardenti recipientis facile ignem fumi: Hominem statuit mortuum reviviscere, & quidem in vitam beatam, nam illud omnibus commune est, in Christo, cui vita nostra tanti constitit, si velle, quod fumi instar, supera petit, non extinguitur. Probo sententiam, conformem pietati divinae.

III. HIEROGRAPHIA.

Quid in hoc spineto? quid palpitat? quid variè movetur? Cor humanum, ô Homo. An sensus extra corpus, sedem sensus? Ne mihi sophistia; age, ubi sophia; opus. Qui motus est cordis, in corpore humano; hic corpore, velut transfenna submota, exhibetur, extra illas latebras, sub die voluptas & dolor, ex cognitionis sede, in sedem effectus, permeatus occultos, aut per catalepsin, veluti per infundibulum, dimanant. Has duas cordis perturbationes, duplicant tempora. Nam praeteriti temporis recordatio, si justè transactum, reficit animum: si peculantè & injustè, conficit, utraque hæc cordis affectio conscientia dicitur; Sed hæc est carnificina, illa jucundissima recordatio. Iterum suspensus animus, ad futurum tempus; totidem motibus quatit animum. Subsilitigitur specor, & villos expandit: Metu contabescit, & villos, tanquam rugas contrahit. Jam nulli dubium est, praesentiam mali aut boni, variè cor afficere: & motus, ut ventis incumbentibus, stridentibusque increbescere. Non enim praeterit aut appropinquat, sed adest alterutrum. Exposui, quod Mystra in luce posuit, cordis motus. Cum autem omnia humana, sint quodam modo momentanea, si cum tempore aeterno & infinito, comparentur; mens futuri & aeterni, non temporis provida, sapè angitur,

tur,

tur, & detorquet metu pœnæ, quam hîc potest effugere eòq; magis, quod hîc possit effugere: sæpe recreatur, quod hîc interdum negatur, & quia negatur præmii cujusdam spe sempiterni. Audiamus Mystam: Recordare novissima. Atque adjungamus, quæ sapiens vir supplevit. Et in æternum non peccabis. Animadvertis, ut proximè ad Mystæ sententiam accessimus. Quæ illa novissima, quæret aliquis. Mors certa: Judex justus; Summum Bonum: & summum Malum. Hæc illa novissima, hîc fines peccandi, hæc retinacula libidinis tetræ ac dissolutæ. Quid agimus? moriendum est semel. hoc scimus, quando nescimus. & quamvis longissima sit, ut non est humana; certa, longæva dici non potest, cujus aliquod est extremum. De Judice dubitas. Nam Lucianus idiotas appellat, qui ullos putant Manes esse, aut regna subterranea. Et sacræ litteraturæ auctoritatem, impietas non admittit. Sed tu, qui nulli habes fidem, consule mentem tuam: tibi enim ipse non potes diffidere. Quid? ecquid ruminas? quid moveris? Aut enim speras, aut horres. Ea est Synteresis, ea vis conscientiæ. Quid? quem metuis? si vel lates judices, vel superior es mundanis legibus? sine ulla controversia, dominum & judicem omnium, Deum. Nihil fingo, sed, quæ Poætæ non finxerunt, argumenta veluti faces, ad caliginem impiæ mentis adhibeo. Ita certos Judicii & Judicis, sequetur aut pœna, aut præmium necessariò. Quæ certò qui serio agitât mente, & secum severiùs perpendit; non potest non inhorrescere & pavere metu, quod acre profectò telum est, adversus licentiam peccandi.

IV. HIEROGRAPHIA.

Quis has conjungit? Virginem formosam cum deformi Morte? Aliquid enim vult Mysta. Et virginem licet flore ætatis & forma sexus insignem, Mors sæpe rapit, etiamsi alteri sit desponsa. Mihi videtur dignus, qui nunquam moriatur, Mysta, comparasse inter se, impar hoc par, ut Mors comparata, cum tanta venustate, magis dicam? obtenebretur, aut resplendeat. Certè, ut optimi cujusque pessima est corruptio; ita cadavere humano nihil tætrius, nihil sceletò informius. Si tam deformes Mortui; quantò tætrior, abominabilior, horribilior ipsa Mors est, tutè considera. Nec enim aut Poætæ rectè describunt, aut Pictores, scitè depingunt. Et qui possent, personam non humanam? opere aut opera humana. Effectum monstrant, non causam. quæ si opposita conditioni est, quæ tam pulchra, jam magis animo, quam palpebris liquet, quam sit horrenda. Hæc tamen est ultima (horresco referens) ut Mysta ex Lyrico, rerum linea. Quod si finis modò miseriarum esset, quæ sunt in hac vita, vel solæ, vel potiores, tolerabilis quidem. Licet dulce sit Animæ & corporis commercium. ita, ut hæc suavitas, illam asperitatem leniat, & quasi molliat. Nunc initium sæpe existit, perennium ærumnarum: & non vitæ, sed mortis immortalis. Sed absit omen & nomen Mortis.

V. HIEROGRAPHIA.

Rex hîc pro tribunali sedens, magnam præ se fert severitatem, ne quid
gravius

gravius dicam. Nam nec jus nec fas est Principibus maledicere; facere cum possint malè, & leviter dicta graviter punire. Hoc dicere ausim, quod quia pro tribunali sedet, induerit personam judicis. Fuit quidem usurpatum priscis Regibus, jus dicere & non injuria: sunt enim, justiciæ causâ instituti. Visum posteris est, judices & recuperatores dare, ne se onerarent negotiis privatorum, qui summa Reip. gravantur: & ut se explicarent invidia, querelisquæ multitudinis. Ita ad ipsos, sic enim jussèrunt, tanquam ad Deos in terris provocatur. Inter priscos Reges, regnavit in Creta Minos, justus tenax qua justiciæ fama regiam judicandi, ea est sine provocatione potestatem apud Inferos, ut in fabulis est, obtinuit. Et si Minoa Vlysses apud Homerum, probè delineat; hic ipse est quem, sculptor nobis repræsentat. Ita digne personam incorrupti judicis expressit. Accedunt pullæ restes, severitas vultus & titulus denique inexorabilis. Apage mihi cum isto sive Rege, sive Judice. Primùm enim nec amiectus, nec locus placent. Deindè clementia est quæ eximit è grege mortalium Reges, & reddit immortales. Est ita, sed ut actionis terminus est mors; ita secundum mortem aut irroganda aeterna mulcta est, aut præmia conferenda sempiterna. Hoc ex ratione collegere quondam, viri ratione præditi, id est viri verè viri: & sub persona Hominis, exhibent vindictam Dei. Mystra verò noster, ad confirmationem veri Judicis & Regis vivorum ac mortuorum, Poëtarum sententiam, omnium sententiis comprobata adhibet: & judicii, in quo nec gratiæ erit, nec deprecationi locus, terrorem incutit præfractis; ut mites animos consolatur, qua hinc destituuntur, spe remunerationis.

VI. HIEROGRAPHIA.

Hic magna rerum omnium felicitas, copia, ubertas. festa & lata omnia. salsiens Crystallinus fons, manantes lacte rivi, exundantes nectare fluvii, frondes ambrosia stillantes. Nox nulla, dies perennis. Sol nunquam occidens: mali nihil oriens. Omnia alacritatis plena. Nullum doloris signum. Breviter multa dicam. Aut Diis sacer, aut Deorum immortalium locus est. Neminem videmus quidem. Sed si magnificam domum, tecto sublimem, fabrica cætera insignè, ingrederemur. licet nec patrem familias, nec familiam videremus; crederemus tamen eam, nec araneis, nec gliribus ædificatam, & eo ordine ac dignitate substructam; ita nec aviculis licet canoris, nec feris licet cicuribus, quas videmus & audimus, locus hic stratus gramine, conspersus floribus, confitus arboribus, redundans frugibus est. Et non videmus loci incolas, non quod nulli sint; sed quod mortales non videmus immortales. Lucianus quidem hoc loco, id est, in campis Elysiis, homines collocat, non homines, id est, sub forma hominis, umbras hominum. quales vult Deos Epicurus, qui quidem corpus non habeant, sed quasi corpus non carni sed quasi carnem: non ossa, sed quasi ossa. & quasi ea omnia, quæ nos corpore induunt. Hæc si sub tactum non cadunt, quomodo sub visum? si color est terminus figuræ? Offerunt se Genii, sed in corpore, aut specie corporis. Inter se ipsi nec corpore, nec specie indigent: imò ut mens nostra nihil sinceri agit, nisi à corporis commercio

ciò in faginam modò proni sese fecernat, & quasi à contagio se subducat; ita pura illa anima, hoc sunt intelligentiores, quo liberiores. Tempus erit, quo & mortalitatem exuet corpus; sed illud tempus nondum advenit. Contenti igitur simus, spectaculo sedis & beatitatis Animarum, etiam si sedentes Animas beatas non videmus. quanquam Sciographia, hæc sit aut Paradisii aut Elisii; non vera topographia aut horti felicis, aut campi soluti curis. Certa quidem est & distincta colonia piorum ab impiis. ut mens sua cuique subijcit, & testatur. Quin & Plato (dictu mirabile) expiari posse & crimina quædam non capitalia, pænis temporariis, à fato, vidit Sed nihil sub oculos cadit, quod oculos non ferit. Quem admodum igitur Homerus, & hunc secutus Virgilius, locos istos distinguunt; ita pictores describunt & dividunt, proponunt, inquam. ea piis, quæ homini maximè sunt in optatis: quæ animus maximè adversatur impiis. Tu verò non animomerso in corpus grata, aut terribilia proponere; sed animo à fœce corporis libero. si potes paululum respirare, & vis emergere ex hoc cœno. Sic sic quietem Animæ; quæ Pytagore iudicio, erat summum Animæ bonum, purius contemplabere. Videbis enim & perspicuè quidem videbis, non in horto quantumvis culto & fœcundo Animam acquiescere; multò minus in campo licet patenti & ubere Nec enim vulgari vult, quæ vult quiescere: nec septis cogi, cujus cupiditas infinita. ubi ergò acquiescet? quæret aliquis anhelans. Tu te consule. Boni appetens es. Nullus enim malum appetit: & si quis appetit, specie deceptus, aut animo depravatus, quemadmodum oculo & palato evenit, bonum ducit & petit. Et es appetens non exigui, at infiniti boni. Nam, insatiabilis est, mens hominis, ejus, quod semel concupivit. Vide libidine inflammatos, avaritia occupatos, ambitione concitatos: & velut in speculis, Mentem infiniti, quod jam bonum quisque horum ducit, nec enim solus Paris, concupitam formam & regno & gloriæ anteponebat, esse appetentem. Tàm in avaro deest, quod habet, quàm quod non habet: & Alexander nugantem illum de Mundis infinitis, cupidè atque attentè audit. Faciamus potiri voto Parides, Midas, Alexandros, quod fieri non potest: quod ut aqua, quò plus pota, eò plus excitat ad potandum; ita nunquam satiatur, quod immodicè appetitur. Sed faciamus potiri posse, quod non magis fieri potest, quàm expleri, ardentis in febri, sitis; Infinitum non est, an bonum non quero, quod ut cupidè acquirimus, ita amittere possumus invitati. Ad te revertor: Si appetens boni es, & quidem infiniti, ut jam videris vidisse in aliis. ne tui te respectus occæcarent; in Bono infinito acquiesces. Hoc autem Bonum si in terris non est; querendum est sede digniori & securiori, in cœlo. Bona quidem multa sunt in cœlo. Si enim tot gradibus distincta in terris; quot in cœli regia, ubi tot domicilia, specie diversa? Multi boni, aut omnes veriùs: huc enim nihil mali admittitur? sed ut singuli boni & singula sunt bona; ita unum est summum, Infinitum bonum, Deus; à quo omnes boni sunt, quod sunt: & boni habent, quidquid habent. Ut enim flumina derivantur à Mari, & in mare relabuntur: & quasi fessà se exonerantur; ita ad Deum revertamur necesse est: si fessì Mundi ærumnis, quietem capere tandem volumus. Nam aliud Bonum summum & infinitum, non reperitur, ut apparet.

VII. HIE-

VII. HIEROGRAPHIA.

Novissimus hic inter Patriarchus est, anonymus, ut superiores quidam. Numisma enim non habemus, sed ex membrana descripsit sculptor, orbem veluti studio, à blattis arrosa. Ita omnia sunt infesta claris viris. Et dum me colligo, ac proximos subduco, video pios homines quatuor novissima, quæ appellantur, quemque sua Hierographia, unum, ordine esse complexos, eo consilio, ut perpetuò in oculis essent, manibus tenerentur &, quod maximè è re nostra fuerit, obversarentur animo, Quatuor enim hi fines, aut terrebunt à flagitijs, aut nihil animum adversus salutem obstinatum, intra honesti cancellos reducet, ac continebunt. Summo Bono nihil opponitur: est enim antè oppositionem, At summæ animæ felicitati, opponi summam infelicitatem, rationi consentaneum est. Nam ut summa & absoluta beatitudo, est, frui Deo; ita carere, est extrema & summa miseriarum. Et ut sedes quædam est Beatorum; ita & Damnatorum. Iam si beati sunt apud superiores; necessariò sequitur damnatos esse apud inferos. His Poëtæ Plutonem, id est, Ditem præfecerunt. Infandum etiam carcerem descripserunt. & Cerbero tricipite ad fores religato, tribus fluvijs circummunierunt. portitore qui animas ter miseras transportaret, constituto. Sculptor æmulatus est quidem hæc; sed veritus. Mysta, ne satis scitè, ut mensores, hospitem; nomen Ditis inscripsit, verbis Virgilij qui locum umbrarum, dicendo illustravit. Nos *ὄνομασθον* locum prætereamus silentio, cujus horror, ex cæli comparatione, satis ingravescit. & Deum deprecemur poenam. cujus Filius, nostra peccata luit in cruce. Misere, misere nostri Deus. Nihil enim superest præter vota nostra & clementiam tuam.

§

